

en aarlig Rentebetaling af 45 Rd. Dette er billigt, og her er ikke blot Spørgsmaal om en Billighed, med Hensyn til hvilken man kan sige: „Så, hvorfor skulle vi tilstaae det? Det er jo dog kun Embedsmænds Enter, som det nærmest vedkommer“. Nei, her er Tale om en Billighed, der grændser til en Ret, og om en Billighed, som retfærdige Mænd sikkert ikke ville undlade at lægge Vægt paa. Jeg skal ikke opholde mig videre herved. Jeg har grebet det nævnte Exempel ud af Lusten for nærmere at oplyse min Tanke, uden at have haft noget bestemt enkelt Tilfælde for Die. Jeg troer imidlertid hermed at have bevist, at der er meget vægtige Billighedsgrunde, som tale for at lade de ældre Interessesenter, og navnlig de tvungne, paa en eller anden Maade — ikke faae Noget udbetalt, men derimod faae Forholdet med Hensyn til selve deres Forsikkring forandret. Set maa jeg dog endnu tilføie med Hensyn til hele dette Punkt. Den ærede Finansminister yttede, at, hvad de ældre Interessesenter kunne attraae, ville de jo ogsaa kunne opnaae ved at sige, at de ville træde ud af den ældre Anstalt og indtræde i den nye. Jeg maa imidlertid her til bemærke, at det vilde de ikke kunne, i det Mindste ikke Alle i Flæng, thi, naar man vil træde ind i den nye Anstalt, skal man jo have en Sundhedsattest, og det er meget muligt, at den, der har indgivet en Sundhedsattest for en Snees Aar siden, ikke nu kan faae den samme rene Sundhedsattest. Det var saaledes ikke ganske rigtigt, hvad den ærede Finansminister i saa Henseende anførte. Jeg er iøvrigt den ærede Finansminister i en vis Henseende Tak skyldig for en af hans Indvendinger, idet jeg synes, at den søiede et yderligere Argument til, for at de, der tidligere have gjort tvungne Indskud, nu bør behandles billigere i de Tilfælde, hvor Præmierne ned sættes, saaledes at der tages Hensyn til de Offre, som de have bragt. Naar den høit agtede Finansminister nemlig sagde, at Mistoelen ved de tvungne Forsikringer har været saameget mindre for Anstalten, som det jo undertiden har været Tilfældet, at en Mand, som slet ikke frivillig vilde have forsikret sin eventuelle Enke, fordi hun f. Ex. var bryst-

svag dog har maattet gjøre det, saa fastholder jeg dette, men spørger da: Naar en Mand, som ellers ikke havde villet forsikre sin eventuelle Enke, er bleven tvungen dertil, er det saa ikke en Grund endnu til at behandle ham lempeligt? Derjom hans Hustru skulde overleve ham — og Ingen kan jo dog saaledes bedømme de Vaagjældendes Levedsigter, at det ikke skulde kunne ansees for tænkeligt, at den brystsyge Kone kunde overleve sin sunde Mand —, hvorfor skulde hun saa ikke, naar han i en lang Række af Aar havde maattet betale et vist aarligt Indskud, der senere havde vist sig at være for høit, nyde det Gode, som med al Billighed burde tilflyde hende, at hendes Overlevelsesrente blev forhøiet til det, som den ifølge det her foreliggende Lovforslag vilde blive ved et saadant aarligt Indskud som det, hendes Mand i en lang Række af Aar havde betalt? Den Indvending, som jeg i mit første Foredrag tillod mig at fremsætte med Hensyn til § 1, er altsaa, som nu paaviist, dybere begrundet, end det syntes, at den høitærede Finansminister vilde erkjende, medens der ikke med en saadan Regulering af Forholdene som af mig antydet er forbundet de overveiende Uanskeligheder, som den ærede Finansminister syntes at troe maatte blive den uundgaaelige Følge af samme.

Endnu skal jeg med et Par Ord omtale de Indvendinger, som den ærede Minister gjorde mod de Bemærkninger, som fra min Side vare blevne fremsatte navnlig med Hensyn til §§ 17, 18 og 19. Først og fremmest maa jeg udtale, at jeg ikke kan tillægge, hvad der staaer i Motiverne, en saa stor Betydning, som den ærede Finansminister syntes at ville tillægge det. Jeg troer, at det er Lovene og Lovenes Ord, som man altid bør holde sig til. Jeg erkjender, at, hvad der staaer i Motiverne til et Lovforslag, i mange Tilfælde kan tjene til at oplyse, hvad de, der have udarbejdet dette, have meent, men jeg troer ikke, at man om 10, 20 eller 30 Aar kan recurrere til Motiverne for at afgjøre, hvad der er Meningen af en vis Lovbestemmelse. I nærværende Lovforslag selv staaer der nu kun, at Bestyrelsen skal bestaae af indtil 5 Med-